'Kom we gaan!' Bram troont mij mee. Ik blijf op mijn telefoon staren alsof de antwoorden daar elk moment kunnen verschijnen. Aan, uit, aan, uit.

Een stem rukt mij uit mijn trance. 'Moet je je man niet bellen?'

Raphael. Natuurlijk. Ik zet mijn telefoon aan. Weer geeft mijn telefoon niet de oplossingen waar ik naar zoek. Focus! De telefoon werkt niet mee. Een foto verschijnt: Boris. Wat ging hij doen vandaag? Thuis? Weg? Welke dag is het eigenlijk? Ik kan mijn gedachten niet bij het antwoord brengen.

'Welke dag is het?' Mijn stem is een fluistering.

'Maandag.'

We zijn al bij het ziekenhuis. Bram opent het portier, terwijl ik nogmaals probeer mijn telefoon de opdracht te geven Raphael te bellen.

'Kom.' Hij pakt mijn hand en trekt mij mee.

Bij de deur worden we tegengehouden. 'Wie van u heeft een afspraak? In verband met corona ...'

'Onze zoon is opgenomen,' liegt Bram.

Zijn dominante toon zorgt dat de man ons direct doorlaat.

Bij de receptie zegt hij: 'We komen voor Dominic Bloem.'

Bloem? Nee. 'Het is Bosch, Dominic Bosch.'

Bram pakt mijn arm en leidt mij naar de juiste afdeling. Ik laat mij gedwee meevoeren. Hij plant mij op een stoel. Eindelijk lukt het mij om Raphael te bellen. Met trillende vingers blijf ik keer op keer zijn nummer draaien. Hij is er nooit als ik hem nodig heb.

Een fragment van een eeuwigheid geleden schiet door mijn hoofd. Ik denk aan de dag dat Boris een fietsongeluk had. Ik belde Raphael wel tien keer en sprak veel berichten in. Zonder resultaat. Ik ging daarom alleen naar het zieken-

huis, waar ik zowel Boris probeerde te troosten als Dominic, die in tranen was om zijn kleine broertje. 's Avonds net terug uit het ziekenhuis, had ik Boris eindelijk in slaap gekregen en Dominic gerustgesteld dat Boris echt niet dood zou gaan. Ik was uitgeput van alle spanning. Kwam hij vrolijk thuis. En dan nog een beetje verongelijkt zijn dat het eten niet klaar was.

Een vrouw in een witte jas komt naar mij toe. 'Gaat u mee?'

Ik kijk om mij heen. Waar kan ik naartoe vluchten. Een hand op mijn arm, ik kijk opzij.

'Wil je dat ik meega?'

Wil ik dat? Ik wil helemaal niet gaan, want dan kan ik niet meer terug.

Hij schudt mij een beetje door elkaar. 'Valerie, kom.'

Weer laat ik mij leiden door Bram. Ik probeer mijn gehoor uit te schakelen. Denk aan iets anders. Wat is het ook weer? Oh, ja, die roze olifant, of tellen, nee, toch maar die olifant, Dominic, nee, nee, roze olifant, roze olifant, roze Dominic, olifant, olifant.

De arts spreekt: 'Uw zoon heeft een ernstig ongeluk gehad. Hij wordt op dit moment geopereerd. Zijn vader, uw man ...,' de arts kijkt mij vragend aan en pauzeert een moment. Zonder mijn reactie verder af te wachten gaat ze verder. 'Hij is ook opgenomen, maar hij heeft alleen een hersenschudding en een gebroken been. We houden u op de hoogte van de vorderingen. U kunt zo even bij uw man op bezoek.'

Ineens ontwaak ik uit mijn trance. Raphael was met Dominic op pad? 'Wie reed?'

'Uw man. Ik zal even met u meelopen.' Ze loopt voorop. Met stevige stappen volg ik. Bij de ziekenkamer bots ik tegen haar op als ze plotseling stilstaat. Ze kijkt mij meelevend aan. 'Uw man is wat warrig. Zijn gezicht is opgezwol-

len. Dat kan een vervelend gezicht zijn.' Ze opent de deur.

Ik storm naar binnen. 'Wat heb je gedaan? Kon je weer niet wachten?' Mijn vuisten bonzen op zijn borst. Ik schud de handen af die ik op mijn schouders voel, terwijl ik blijf slaan.

Raphael kijkt mij gekweld aan. Als ik zijn tranen zie, word ik nog bozer. Ineens word ik hardhandig de kamer uitgetrokken. Ik spartel en trap om mij heen en voor ik het weet, sta ik buiten. Ik richt mijn boosheid op deze persoon. Tot armen mij omsluiten, in een dwanggreep. Dan komen de tranen. Hij blijft mij vasthouden en streelt mijn hoofd, mijn rug tot ik een beetje kalmeer. De tijd verdwijnt. Hij zet mij op een stoel. Dan begint het wachten. Eindeloos.

Bram

Ik schrik van de reactie van Valerie. Die anders zo sterke, onverschrokken vrouw is na haar uitbarsting weer in een apathische toestand gezakt. Ik probeer met haar in contact te komen, maar ze lijkt zich volledig te hebben afgesloten. Niets dringt door. Ik heb hier eigenlijk niets meer te zoeken, maar heb het gevoel dat ik Valerie niet achter kan laten.

Ik ga wat te drinken halen en loop langs de kamer van haar man. Ik vertraag mijn pas. Moet ik hem vragen of ik iets moet of kan doen? Ik voel mij een beetje gegeneerd, omdat ik getuige was van de uitbarsting van Valerie.

'Meneer, meneer?' klinkt het vanuit de kamer. 'U was daarnet toch hier met Valerie?'

Ik kan niet anders dan de kamer ingaan. 'Dag Raphael, hoe gaat het?'

'Het is weleens beter geweest. Wie bent u precies?'

'Sorry, hallo, ik ben Bram.' Ik zwaai een soort van onhandig, omdat we geen handen mogen schudden.